

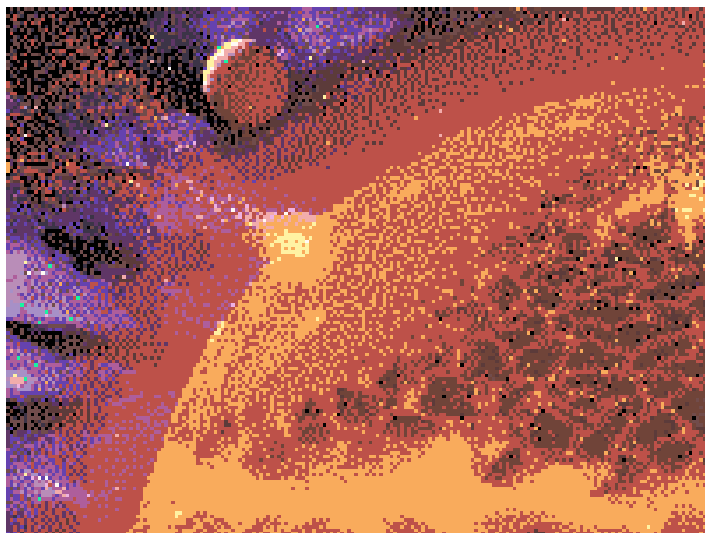
Jens-Chr. Kjær

Novelle

Serie

Vendepunkt

Vendepunkt Vendepunkt

Novelle
af

Jens-Chr. Kjær

Tekst
Jens-Chr. kjær
copyright 1975

Forlaget Ravnebannerets Novelle-serie 1
Pdf udgivelser 2005
ISBN-10: 87-87854-36-8
ISBN-13: 978-8787854-368

Vendepunkt

- han
skal
dømmes,
efter sine
handlinge
r, ikke af
dig eller
dem,
men af sig selv

Hvor mange gange havde han ikke været her. Svævet omkring i det vægtløse rum, som sammenfattede partikler i ren energi. her havde han, på deres klode fulgt de bundne i æoner. Set dem kæmpe sig frem. Set dem blive slået, for igen med små skridt kæmpe sig frem igen.

Nu, ja nu kunne han lige så godt vende sine sanser mod universets dybe ensomhed. Men noget holdt ham tilbage. Han tøvede, og lod sine sanser trænge gennem støvlaget. Tomheden svarede hans impulser. Farlige stråler svarede hans søgende sanser. En atmosfære af angst, rådvildhed og håbløshed svarede ham. Han opgav. Kun svedne livsfarlige marker og smeltede byer, intet tegn på levende cellers pulserende

arbejde, kun de endeløse afsvedne marker med gammastrålernes farlige afgrøde - nej her var intet at hente i denne forladte verden.

Den verden, der havde tilhørt de bundne, var tabt for altid. Han havde troet på det gode i dem. Han havde skudt den mørke side væk. Han fór sammen ude i rummet. Bange for sig selv?

Bange for tvivlen? Kunne han måske have hjulpet? Han vidste jo det ville ske før eller siden, men han havde altid været udenfor, altid været iagttageren. Og nu, da det var for sent, begyndte han at føle — det var til at le af. Han spottede sig selv velvidende, at det ikke hjalp. Han vidste, at hans hjælp havde været nok. De bundne ville da have været halvvejs ude i universet. . Halvvejs ude i universet gentog han .. ja var det ikke det, der skræmte ham? Havde han ikke set de bundnes kamp frem til glimtes dag?

Havde han ikke set dem underlægge hinandens kulturer? Havde han ikke set dem dræbe hinanden i deres guders navn, til trods for at de i sidste ende tilbød den samme?

Havde han ikke følt den krybende rædsel gennem sine sanser, da de første raketter strøg mod himlen?

Dengang rejste han bort med en dårlig undskyldning - vigtigt ærinde lysår væk.

Da han vendte tilbage, af hvilken grund vidste han ikke,

- så han at de bundne havde ført kampen ud i

rummet. Han så de sidste Mars folks fortvivlede kamp ende i et glimt.

Han havde tøvet, for hvem var han? Kunne han måske sige - de skal leve - de skal ikke - nej han kunne ikke, han var kun iagttager, han havde ret til være passiv eller?

Da rakterne step; op og krydsede hinanden, vaklede han i sindet og tøvede igen. I et glimt og et ildhav uden lige strøg over kloden. Hvorfor tøvede han? Var han bange for at tage stilling, for at tage et ansvar? Eller var han bange for de bundnes evner til at skabe stadig større kræfter uden hensyn? Var det hans eget domæne han ved passivitet havde forsvaret? Han flygtede bort - Lullede sig ind i løgne og prøvede at glemme.

Nu svævede han her igen. En tåbe var han. Hvorfor søge, hvor intet er at finde, allermindst midlet mod en syg samvittighed. Hans tanker standsede. Svage impulser af cellers pulserende liv slog mod hans sanser. Overlevende tænkte han, og en lettelse og glæde strømmede igennem ham. Her var hans soningspagt til at dulme samvittigheden.

Han søgte under det tætte skydække af atomsprængte partikler, der gav overfladen et søvnt gråt skær ved nattetide. Om dagen bryd et falsk grønt skær gennem skylaget, som for at bøde for det tabte land. Han søgte og fandt midt i det sorte stråleramte helvede et stykke grønt, som en

lysstråle i en ellers kulsort kælder. Han fandt cellernes impulscenter i denne grønne have. Sanserne sprang tilbage hurtigere end lynet. Impulsskriget slap ud, for var det en bunden? For sent kom han i tanke om de frygtelige kræfter, der af stoffers - fangenskab var undsluppet.

Den uformelige klump kvækkede uroligt, men overvandt sin frygt, og bevægede sig yndefuldt hen til hans sanser, som til en fortrolig. Han var lammet. Den uformelige klump udsendte veltilpassede impulser, Men burde han ikke fornægte denne — dette - misfoster - denne hån imod slægten? Hans tanker stod. omtrent stille, Var det ikke med forsoningstanker han var faret ned med? Jamen det var jo til de bundne. Jamen var dette trods alt ikke en efterkommer? Umuligt og dog? Han vaklede i sindet. Hvad kom sagen ham overhovedet ved? Kunne han ikke blot, som den observatør han var, vende sig bort? Han kunne mærke at fyren trykkede sig roligt mod hans sanser. Trykkede sig mod den, der kunne have reddet de bundne fra Ragnarok. Hvorfor hadede fyren ikke ham? Det hele ville være meget nemmere, hvis han blev hadet. Han kunne have gjort det, det de ikke havde gjort, men han havde været bange. Range for deres evne til at kombinere alt til dødelige onde kræfter. Fyren der, vidste det, hvad andet kunne den. Han vidste, at den vidste, hvad han var, hvad han stod

for, og dog følte den sig tryk ved hans side.

Fyren er trods alt, tænkte han, klodens nye liv, de bundnes efterkommer. Det kunne blot ikke, så han, leve uden hjælp, den hjælp - ja hvem skulle hjælpe fyren, andre end ham? Hans impulser stoppede brat op og fortsatte hastigt. Hvad var det han havde sagt - andre end ham? Han mærkede rædslen og tvivlen presse på. Han tvang dem bort. Langsomt gik hans ansvar op for ham - at hjælpe, at tage sit medansvar, uanset hvad, hvor, og under hvilken form det end havde.

Han dannede en skærm, en lille verden, omkring fyren, og de forlod solens dynasti.

forlaget

Ravnebanneret

Forlaget Ravnebannerets Pdf udgivelser:

Jens-Chr. Kjær: "I åben båd"

Bjarne Kielgast: "Et kapitel blandt mange om Jens Lyn"

Under udarbejdelse

Særudgave af Brudte Grænser

Forlaget Ravnebannerets Novelle-serie 1
Pdf udgivelser 2005
ISBN-10: 87-87854-36-8
ISBN-13: 978-8787854-368

9 788787 854368